נתקו לעשה מאי מעמא דאמר קרא ימיום

השמיני והלאה ירצה "מיום השמיני אין

מעיקרא לא ילאו הבא מכלל עשה עשה

והא מיבעיא ליה לכדרבי אפטוריקי דרבי

אפטוריקי רמי כתיב יוהיה שבעת ימים

תחת אמו הא לילה חזי וכתיב מיום השמיני

והלאה ירצה מיום השמיני והלאה אין לילה

לא הא כיצד לילה לקדושה יום להרצאה

כתיב קרא אחרינא ביכן תעשה לשורך

לצאנך אמר רב המנונא אומר היה רבי

שמעון אין אותו ואת בנו נוהג בקדשים

מאי מעמא כיון דאמר רבי שמעון ישחימה

שאינה ראויה לא שמה שחימה שחימת

קרשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא מתיב

רבא אותו ואת בנו קדשים בחוץ ר' שמעון

אומר שני בלא תעשה סשהיה רבי שמעון

אומר כל הראוי לבא לאחר זמן הרי הוא

בלא תעשה ואין בו כרת וחכמים אומרים

כל שאין בו כרת אינו בלא תעשה וקשיא לן

קדשים בחוץ שני בלא תעשה (4) קמא מיקטל קטל שני מקבל בפנים הוא כרת

גמי ליחייב ואמר רבא ואמרי לה כדי חסורי

מַיחםרא והכי קתני קדשים שניהם בחוץ

לרבנן ראשון ענוש כרת שני פסול ופטור

ם מלאו דשחוםי חוץ לרבי שמעון שניהם

ענושים כרת אחד בחוץ ואחד בפנים לרבנן

ראשון ענוש כרת שני פסול ופטור לרבי

שמעון שני כשר אחד בפנים ואחד בחוץ

. לרבנן ראשון כשר ופטור שני פסול ופטור

לרבי שמעון שני בלא תעשה ואי סלקא

דעתך אין אותו ואת בנו נוהג בקדשים שני

אמאי בלא תעשה ותו לא כרת גמי ליחייב

אלא אמר רבא הכי קא אמר רב המנוגא

אין מלקות אותו ואת בנו נוהג בקדשים 🏻

כיון דכמה דלא זריק דם לא מישתרי

בשר מעידנא דקא שחים הואי התראת

ספק יוהתראת ספק לא שמה התראה

ואזרא רבא למעמיה דאמר רבא היא חולין

ובנה שלמים שחם חולין ואח"כ שחם

שלמים פמור שלמים ואח"כ חולין חייב ואמר רבא היא חולין ובנה עולה לא מיבעיא

שחט חולין ואח"כ שחט עולה דפטור

"א מיי׳ פ"ג מהל׳ איסורי

→

רבינו נרשום הא כיצד לילה לקדושה הא כיצו לילה לקודשה כו׳. כלומ׳ דיכול להקדישו בליל שמיני: כתיב קרא אחרינא וביום השמיני תתנו לי. כלומר הכתוב נתקו לעשה לפי׳ אינו לוקה על אותו לאו: שחיטה קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא. כלומר כדאמרי׳ לעיל דכמה דלא מיזדריק דם לא מישתרי בשר: ר' שמעון אומר שני בלא תעשה. אומר שני בלא וגעשוה. כלומר ולא יזבחו עוד את זבחיהם אבל אין בו כרת דמחומר זמז הוא גרסי׳ שני מתקבל בפנים . הוא וכרח ומי ליחייר: כלומר לרבנן ראשון ענוש כרת ופסול שני פסול ופטור כלומר פסול דאותו ואת בנו הוא דרבנן סברי שחיטה שאינה דקמא מיקטל קטליה ואין . חשוב אותו ואת בנו: ייסוב אוונו ואוז בנו: לר' שמעון שני (הן) [נמי] ענוש כרת דהוא סב׳ שחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה ואינו חשוב אותו ואת בנו דאמרינן קמא מיקטל קטליה ושני מתקבל בפנים הוא. אחד בחוץ ואחד . בפנים כו' כלומר . אחד בחוץ ואחד בי([שניהם בחוץ] לרבנן דאמרי שחיטה שאינה ו אמור שוויטה שאינה ראויה שמה שחיטה שני פסול משום אותו ואת בנו ופמור מכרח דלא הוה מתקבל בפנים דמחוסר זמן הוא: לר' שמעון שני עווש כרח. כלומר דמרירא לאו שמה שחיטה וקמא מיקטל קטליה ושני אינו חשוב אותו ואת בנו לפיכך ענוש כרת משום שוחט חוץ: אחד בחוץ ואחד בפנים לרבנן ראשון ענוש כרת כו'. כלומר ענוש כרת משום שוחט ענוש כוזג משום שוחט חוץ ופסול דלא שחטו בעזרה: שני פסול ופטור. כלומר פסול משום אותו ואת בנו ופטור ששחטו בפנים לר' שמעון שני בפנים לר' שמעון שני . כשר וכו' כלומר קטליה ואין חשוב אותו ואת בנו. אחד בפנים ואחד בחוץ כו' שני פסול משום אותו ואת רוו ופטור מכרח דלא חשוב קדשים גמורים: לר׳ שמעון שני בלא תעשה ואינו חייב כרת: אין מלקות אותו ואת אן כולקות אות אבל בנו נוהג בקדשים אבל אותו ואת בנו נוהג לפיכך אינו חייב [מלקות] (או אינו חייב) אלא [עובר] קא שחיט הוי התראת . ספק. כלומר כששוחט . (היזרק) [היזהר] תזרק הדם שלא תתחייב . באותו ואת בנו לפי ישפך הדם והתראת ספק . לאו שמה התראה: ואזדא רבא דאומר התראת ספק . לאו שמה התראה אזדא חולין ואח״כ שלמים פטור שחיטת קדשים לאו שמה ובעידנא דקא שחיט הוי

השמיני ירלה ולית לן למימר דאתא קרא דירלה שיש בו גם עשה עם הלאו דכל היכא דאיכא למידרש לא מוקמינן ליה בלאוי יתירי ואית לן לאוקומי הלאו בשאר פסולין והוי האי ניתק לעשה כי ההוא דפסחים דפרק אלו דברים (דף סו.) דאמרינן מצורע שנכנס

לפנים ממחילתו פטור שנאמר בדד ישב הכתוב נתקו לעשה פי' נתקו משאר טמאים דהוו בלא יטמאו מחניהם להעמיד אעשה דבדד ישב וכן החולך ליבמתו דהוי בלא יבנה ובא להוליאו מכרת דאשת אח וכן הבערה ללאו יצתה לר׳ יוםי והשתא ניחא סוגיא דפ׳ פרת חטאת (זבחים ד׳ קיב:) דקאמר רבי שמעון אותו ואת בנו ומחוסר זמן בלה תעשה ומפרש בגמראש טעמא מקרא דלא תעשון ככל וגו׳ איש כל הישר בעיניו אמר (ד) להן משה כשתבאו לא"י ותהריבו חובות לא תקריבו מכל הישר דרך ישרות וגלגל לגבי שילה מחוסר זמן הוא ואמר רחמנא לא תעשון ופריך אי הכי מילקי נמי לילקי אלמה א"ר זירא הכתוב נתקו לעשה פי׳ כיון דאמרינן דאיכא בהדיא לאו במחוסר זמן א"כ לילקי עליה דליכא למימר דנתקו לעשה התם כי הכא דאתא לגלות אעשה דלא ירצה לא קאי אמחוסר זמן אלא אשאר פסולין דכיון דכתב ביה לאו בפני עלמו לא שייך למימר הכי אבל לפי׳ הקונטרם כי היכי דלא ירצה הוי ניתק לעשה ה"נ לא תעשון ואם כן מאי פריך והר"ר שמואל מוורדו"ן היה אומר דהכי פירושו כיון דאית ביה נמי לאו דלא מעשון לילקי דלא אתי חד עשה ומנחק הני תרי לאוי כדאמר במסכת תמורה (דף ו:) דלא אתי עשה דוהיה הוא ותמורתו יהיה קדש ועקר תרי לאוי דלא יחליפנו ולא ימיר אותו וא"א לומר כן דהיינו דוקא °היכא דשני לאוין סמוכין זה לזהאו חדע דאמר בפרק אלו הן הלוקין (מכות דף יד:) דלא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו ומייתי מוישלחו מן המחנה וגו' ולא יטמאו את מחניהם ותנא אלו הן הלוקין טמא הבא למקדש ומה ראיה היא דלמא התם משום דאיכא תרי לאוי לא יטמאו וגו׳ ואיכא נמי לאו דואל המקדש לא תבא ועוד דאמרינן בההוא פירקא דלא לקי אלאו דלא תגזול משום דניתק לעשה דוהשיב את הגולה אשר גול דאיכא נמי לאו דלא תעשוק דאמר רבא בפ׳ המקבל (ב"ת קיא.) היינו עשק היינו גזל ולמה כתביה בשני שמות לעבור עליו בשני

לאוין אלא ודאי דוקא היכא דשני לאוין סמוכין-! קאמר דלא עקר להו חד עשה ועוד נראה הא דלא עקר תרי לאוי היינו כי ההוא דתמורה דלא הוי ניתוק גמור דאין שם מעשה לתקן הלאו דוהיה קדש לאו עשייה הוא דמאליו קדוש דאם היה אומר הכתוב ואם ימיר יקריב אז הוי ניתוק ובלאו הכי קשה שם הסוגיא ול"ל שם דכולהו דמייתי התם לא הוי ניתוק גמור ואין להאריך כאן: רום להרצאה. וא"ת מביום לוותו נפקא (מגילה דף כ:) ביום ולא בלילה וי"ל דמההוא קרא לא הוה פסלינן לילה שאחר שבעה אלא כמו שאר לילות ואם

828

אלה עלה לה ירד להכי לריך קרא דהכא דהוי מחוסר זמן ואם עלה עלה עלה לה ירד להכי לריך קרא דהכא דהוי מחוסר זמן ואם עלה ירד וחימה דר"ש הוא דאית ליה (6) בהמזבח מקדש (זבחים פד.) ואי רבי אפטוריקי כר"ש מאי פריך מיניה דסוגיא דהכא דפריך ולילקי נמי משום מחוסר זמן לא פריך אלא לרבנן דלר׳ שמעון הכי נמי דלקי כדאמר בפ' בסרא דובחים (דף קיד:) ושמא ר' זירא דהכא סבר ליה כרב נחמן בר יצחק דאמר החם דלר׳ שמעון נמי לא לקי ועוד י"ל דנפקא מיניה הא דפסול משום מחוסר זמן דפסול אף בבמה אבל פסול לילה ליכה בבמה לשמואל בשילהי ובחים (דף קב.) י: ישולה האו בת אבילה היא. חימה ה"כ היכי משכחת לר"ש טומאה בעולה ובאימורים דהוי אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים כיון דאכילת מוצח לא שמה אכילה וכ"ת דחיבת הקדש משויא ליה אוכל אם כן למה ליה לר"ש גבי פרה טעמא דהואיל והיתה לה שעת הכושר חיפוק ליה דחיבת הקדש משויא ליה אוכלא דע"כ מהניא ביה חיבת הקודש כדאמר בהמנחות והנסכים (מנחות קב:) אלא ודאי לא מהני ביה חיבת הקדש אלא לענין דאף על גב דכשרוף דמי משויא ליה אוכל אבל לא מהני לעשות אוכל האסור כמותר ויש לומר דלענין טומאה מודה דאכילת מובח שמה

אכילה אבל לענין שחיטה ראויה לא הויא שחיטה ראויה אלא הראויה לאדם דומיא (בראשית מג) דטבוח טבח והכן:

נתקו לעשה. דמשמע בתוך זמנו בלא ירלה כדמרבינן (תמורה דף ז: עשה מולנדר לא ירלה" אלא הניחו לאחר זמנו וירלה דעל כרחך עשה זה לאו מעיקרא משמע כי ההיא דשלוח הקן דאמרינן (לקמן דף קמא.) מעיקרא משמע שלח האם ולא מקחנה ולא הוי לאו הניתק לעשה

ולוקין עליו אבל כאן הלאו קודם לעשה שהלאו בתוך זמנו והעשה לאחר זמנו: מיבעי ליה לכדר׳ אפטוריהי. ולאו לעשה אתא: הא כילד לילה. שמיני כשעבר שביעי: לקדושה. מותר לקדשו משחשכה ואינו עובר משום בל תקדיש פסולים: שני בלה מעשה. דשחוטי חוך ואע״פ שאינו בכרת דלאו מתהבל בפנים הוא מ"מ בלא תעשה הוא הואיל ורצוי לאחר זמן. ולאו דידיה מפרש בפרק בתרא דובחים (דף קיד.) מלא תעשון ככל אשר אנחנו עושים וגו'ף: המא מקעל קטלה. לר׳ שמעון דהא שחיטה שחינה רחויה היח: וחמר רבח גרסינן: לרבנן. דאמרי שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה: שני פסול ופטור. מכרת דלא מתקבל בפנים הוא: לרבי שמעון שניהם ענושין כרת. קמח מקטל קטליה ושני מתקבל בפנים הוא ולענין שחוטי חוץ אף על גב דאינה ראויה מיחייב דאפילו אהך שחיטה חייביה רחמנא: אחד בחוץ. תחלה ואח"כ אחד בפנים: שני פסול ופטור. מכרת. ובלאו דאותו ואת בנו לא מיירי התם דגבי שחוטי חוץ קאי. והא פטור לא אינטריך אלא איידי דתני ראשון חייב תנא שני פטור: לר׳ שמעון שני כשר. דקמה מיקטל קטליה ושני לאו מחוסר זמן הוא. כל הנך פטורי דהכא משחוטי חוץ קאמר ולא איירי בלאו דאותו ואת בנו כלל: שני פסול ופטור. דלאו מתקבל בפנים הוח: שני בלח תעשה. ולח בכרת דלאו מתקבל בפנים הוא דהא קמא שחיטה ראויה הואי: התראת ספק. דלמה לה התי לידי זריקה והויא ליה שחיטה שאינה ראויה הלכך לר' שמעון איסורא איכא מלקות ליכא ומ"מ לאו מתקבל בפנים הוא שהראשון שנשחט ונורק הדם כבר קודם שחיטתו של שני שחיטה ראויה הוה כך שמעתי. וקשיא לי מאי התראת ספק דקאמר הא ודאי שחיטת שני אינה ראויה דכיון דאיסור אותו ואת בנו נוהג בקדשים הוה ליה שני מחוסר זמן ואין שחיטתו ראויה ואין כאן התראה כלל. ונראה בעיני דלא גרסינן ליה להאי מ"ט אלא אין מלקות אותו ואת בנו נוהג בקדשים ותו לא

מידי וטעמה משום דאין שחיטת השני ראויה מכיון שנשחט ראשון

ומרק דמו הויא לה שחיטת הראשון ראויה דלית לן הא דלעיל

דר׳ אושעיא [פ.] ודשני אינה ראויה דהויא ליה מחוסר זמן ואין דמו

מרק ופי׳ משובש הוא מאדם חריף ומפולפל: ואודא רבא לטעמיה.

דחמר שחיטת חותו וחת בנו התרחת ספק הוח: וחה"ל שחט

שלמים. בו ביום: פטור. דהתרחת ספק הוח וחליבה דר' שמעון

נקט מילמיה: שלמים. בפנים ואח"כ חולין בחוץ: חייב. דהתראת

ודאי היא שכבר נזרק דמו של ראשון והשני אינו מחוסר זריקה:

ל) ופסחים מאי וש"נו. לו) [פסלהם לנתו. וש"קן, ב) [זבחים יב.], ג) [ל"ל כן תעשה לשורך ללאנך שבעת ימים יהיה עם מבעת "מיט "אים עם אמו וביום השמיני תתנו לי וכן איתא בילקוט רמז תרמ"ג], ד) [לעיל פ. וש"ג], **ה**) זבחים קיב: מעילה יב. [ומכר עוד בתמורה יט:], 1) [לקמן פב: וש"נ], 1) [ויקרא כב], ה) [דברים יב], ט) [שם קיד. וש"נ], י) [עי' שס רש"י ד"ה ה"ג ועיין תוס' ובחים יב. ד"ה יום וכו"], כ) שייך לע"ב,

תורה אור השלם ו. שור או כשב או עז כי יִּוְלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וִמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תַּחַת אִמּוֹ וִמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהַלְאַה יֵרְצֵה לְקַרְבַּן אָשֶׁה לַיְיָ: װּקרא אַשֶּׁה לַיְיָ: װקרא 2. בַּן תַּעֲשֶׂה ייי: ייי ויקרא כר כז לצאנ<u>ך</u> שבעת יְהֵיֶה עם אִמּוֹ בִּיוֹם הַשְּׁמִינִי תִּתְנוֹ לִי: הַשְּׁמִינִי תִּתְנוֹ לִי: שמות כב כט

גליון חש"ם

תום' ר"ה (בעמוד הקודם) הנח כו' היכא דשני לאויו סמוכיו. הוא תמוה דהא לא תעשוק ולא מגדול סמוכים הם. וכן הקשה בספר לוית חן על התורה פ' קדושים ובשער המלך הלכוח חדי המלך הלכות חמץ ומנה:

הגהות הב"ח

(h) גמ' שני כלה תעשה ותו לא קמא מיקטל קטל שני מתקבל נפניס הוא: (נ) שם קדשים קטי שבי בוו מובי פפנים הוא: (ב) שם קדשים שניהם בחוץ וכו' פסול ופטור לר' שמעון כל"ל וחיבות מלאו דשחוטי חוץ נמחק: (ג) שם אמר רב התנונא וכו׳ בקדשים מאי טעמא כיון דכל כמה דלא זריק דס: (ד) תום׳ ד"ה (בעמוד הקודס) הנח וכו׳ אמר להו משה לישראל כשתבואו לא"י יתקריבו ישרות תקריבו חובות לא תקריבו וגלגל לגבי שילה מחוסר זמן הוא כל"ל ותיבות מכל הישר לכל ל התיפות מפל היים. דרך ישרות נמחק: (ה) ד"ה יום וכו' דאית ליה הכי בהמובח מקדש:

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] תר"ה (בעמוד הקודם) הנח וכו' דשני לאוין סמוכין זה לזה אלל העשה כל"ל וכן הוא בלשון התוס' בובחים קי"ד ע"ב: ב] בא"ד דשני לאוין סמוכין לעשה קאמר כצ"ל:

מוסף רש"י

נתקו לעשה. דכתיב ביה עשה יתירא למימרא שהוליאו ונחקו מכלל לאו דלא קאי עליה בלאו לטחר פסולין (זבחים קיד:). הא לילה. ליל שמיני, הזי. ולח סוי מחוסר זמן (זבחים יב.). לקדושה. לאוי להקדיטו ואט"ג דלא מזי לילה להקרכה (שם). כל הראוי לבא לאחר זמן. כגון זה שהוא ראוי לישחט למחר בפנים ושחטו בחוץ הרי זה עובר בלא תעשה ואין בו כרת לפי שאינו מתקבל בפנים,